

Christopher Paolini

ERAGON

FRAGMENT

Eragon

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

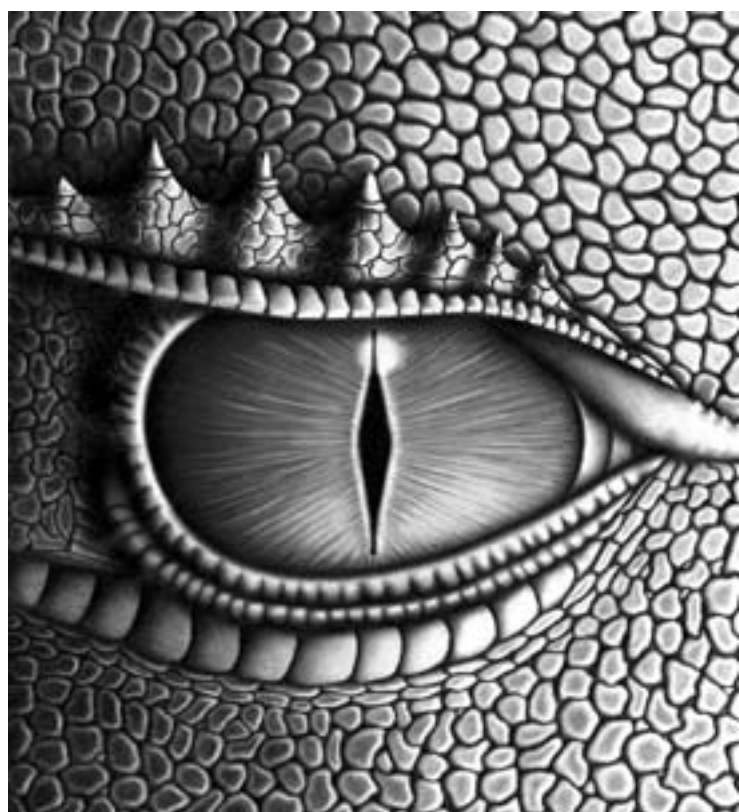

Další e-knihy v edici:
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Christopher Paolini
Eragon – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ERAGON

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

Christopher Paolini

*Tuto knihu věnuji svojí mámě, protože mi ukázala zázraky světa;
svému tátovi, který mi odhalil muže za závěsem.
A také své sestře Angele za to, že mi pomáhá, když je mi smutno.*

OBSAH

Úvod: Stín strachu	10
Objev	14
Údolí Palancar	17
Dračí legendy.....	26
Dar osudu	41
Probuzení.....	43
Čaj pro dva	51
Mocné jméno	60
Budoucí mlynář	63
Cizinci v Carvahallu.....	66
Osudový let	73
Konec nevinnosti.....	77
Předzvěst smrti	83
Šílenství života	91
Jezdcův meč.....	93
Výroba sedla	107
Therinsford.....	110
Hromy a blesky.....	121

Objev v Yazuaku.....	127
Pokárání.....	132
Kouzlení je hračka	139
Daret.....	147
Dračíma očima	155
Píseň na cestu.....	163
Příchod do Teirmu.....	167
Dávný přítel.....	173
Čarodějnice a kočkodlak.....	192
O čtení a pletichách.....	203
Zloději na hradě	206
Osudová chyba.....	214
Vidina dokonalosti	226
Mistr meče.....	232
Bahno Dras-Leony	239
Stopy oleje	243
Vyznavači Helgrindu	248
Odplata ra'zaků	256
Murtagh.....	259
Jezdcův odkaz	264
Diamantová hrobka.....	269
Zajetí v Gil'eadu	276
Du Súdavar Freohr.....	284

Boj proti stínům.....	290
Bojovník a léčitel.....	299
Voda z písku.....	306
Řeka Ramr.....	313
Poušt Hadarak.....	319
Odhalená cesta.....	325
Souboj vůlí.....	334
Útěk údolím	340
Těžké rozhodování	354
Hledání odpovědí.....	363
Velkolepý Tronjheim	376
Ažihad	384
Žehnej dítěti, Argetlame	400
Kořen mandragory a mločí jazyk.....	412
Síň krále hory	418
Aryina zkouška	431
Stíny se prodlužují.....	444
Bitva pod Farthen Dûrem	455
Truhlící mudrc	467
 Slovníček	 474
Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností	477
Poděkování	480

ÚVOD: STÍN STRACHU

Vítr skučel nocí a přinášel s sebou vůni, která změní svět. Vysoký Stín zvedl hlavu a zavěťfil. Vypadal jako člověk, kromě temně rudých vlasů a kaštanových očí.

Překvapeně zamrkal. Zpráva byla jasná: jsou tady. Nebo je to léčka? Zvážil šance a pak stroze zavelel: „Rozestupte se... skryjte se za stromy a keře. Zastavte každého, kdo se přiblíží... nebo zemřete.“

Kolem něj pobíhalo dvanáct urgálů. Každá nestvůra držela krátký meč a kulatý železný štít pomalovaný černými znaky. Podobaly se lidem s ohnutýma nohama a mohutnými zvřecími pažemi, které uměly jen drtit a ničit. Nad malýma ušima jim vyrůstal pár zkroucených rohů. Teď se s vrčením spěchaly schovat do křoví. Brzy se šelest uklidnil a les znovu utichl.

Stín vykukoval za silným stromem a sledoval cestu. Byla taková tma, že člověk by neviděl vůbec nic, ale pro něj tlumené měsíční světlo zářilo tak, jako by mezi stromy dopadaly sluneční paprsky; jeho pátravý pohled jasně a ostře viděl každý detail. Zůstával nezvykle klidný; v ruce třímал dlouhý lesklý meč, po jehož čepeli se klikatila mělká rýha. Zbraň byla tak úzká, že by proklouzla mezi dvěma žebry, ale přesto dost pevná, aby prorazila i nejtvrďší brnění.

Urgalové neviděli tak dobře jako Stín; tápali ve tmě jako slepí žebraři a šmátrali před sebou zbraněmi. Do ticha zahoukala sova. Nikdo se nezklidnil, dokud pták neodletěl. Pak se zrůdy zachvěly v chladu noci; pod těžkými botami jedné z nich zapraskala větvička. Stín

zlostně zasyčel a urgálové se příkrčili a znehybněli. Snažil se přemoci svůj odpor – urgálové zapáchali jako zkažené maso – a odvrátil se. Byly to pro něj jen vraždící stroje, nic víc.

Jak minuty narůstaly v hodiny, Stín přemáhal netrpělivost. Ta vůně se musela linout daleko před svými původci. Nedovolil urgálům vstát a trochu se zahřát. Stejně pohodlí odpíral i sám sobě; zůstával za stromem a bedlivě pozoroval pěšinu. Lesem se prohnal další poryv větru. Tentokrát byla vůně mnohem silnější. Rozrušeně zdvihl horní ret a zavrčel.

„Připravte se,“ zašeptal a celé tělo se mu rozechvělo. Špičkou meče dělal drobné kroužky. Dostat se až sem ho stálo mnoho úsilí a úkladů. Teď to nesmí zkazit.

Pod hustým obočím se urgálům rozjasnila očka a pevně sevřeli své zbraně. Stín uslyšel cinknutí, když něco tvrdého narazilo na uvolněný kámen. Ze tmy se začaly vynořovat matné obrysy a blížily se po cestě.

11 Tři jezdci na bílých koních cválali přímo do pasti. Hlavy měli zdvižené hrdě do výšky a pláště se jim v měsíčním světle vlnily jako te-
kuté stříbro.

Na prvním koni jel elf se zašpičatělými ušima a ladně sešikmeným obočím. Byl štíhlý, ale silný, jako rapír. Přes záda měl přehozený velký luk, na jednom boku upevněný meč a na druhém toulec šípů s labutími pírkami.

Poslední jezdec měl stejně pohledný obličej a ostré rysy jako ten první. V pravé ruce držel dlouhé kopí a u opasku mu visela bílá dýka. Jeho hlavu zdobila neobyčejná přilbice, vykládaná jantarem a zlatem.

Mezi těmi dvěma jela elfská žena s havraními vlasy, která rozvážně zkoumala okolí. Její hluboké oči, orámované dlouhými černými lokenami, vyzařovaly energii. Prosté šaty jí nijak neubíraly na kráse. U boku měla meč a na zádech dlouhý luk s toulcem. V klíně vezla mošnu, na niž se často dívala, jako by se ujišťovala, že tam stále je.

Jeden z elfů potichu mluvil, ale Stín jeho slova nezaslechl. Žena odpověděla s očividnou autoritou a její strážci si vyměnili místa. Ten

s přilbicí se ujal vedení a ostražitě sevřel kopí, připraven k útoku. Projeli kolem Stínova úkrytu a několika urgaloů, aniž by pojali podezření.

Stín si už začínal vychutnávat vítězství, když tu se vítr otočil a zavanul směrem k elfům, plný odporného zápachu urgaloů. Koně znepokojeně zafrkali a pohodili hlavou. Jezdci ztuhli, očima přelétli ze strany na stranu, pak prudce otočili svá zvířata a vyrazili pryč.

Žena uháněla kupředu a zanechala dvojici strážců daleko za sebou. Urgalové vystoupili z úkrytů a vystřelili proud černých šípů. Stín vyskočil zpoza stromu, zdvihl pravou ruku a vykřikl: „Garjzla!“

Z dlaně mu vyšlehl rudý blesk, osvětlil stromy krvavě červeným světlem a zasáhl ženina koně. Zvíře se s pronikavým zařičením skácelo po hlavě k zemi. Elfka z něj neuvěřitelně rychle seskočila, zlehka přistála na zemi a ohlédlá se po svých strážcích.

Smrtící šípy urgaloů zasáhly oba elfy téměř okamžitě. Spadli z nádherných koní a krev se smísila s prachem. Když se k nim urgalové rozeběhli, Stín je zarazil: „Za ní! Tu chci!“ Netvorové zavrčeli a uháněli po pěšině.

Když uviděla své společníky mrtvé, ze rtů se jí vydral zoufalý výkřik. Udělala krok směrem k nim, pak proklela nepřátele a vběhla do lesa.

Zatímco se urgalové prodírali mezi stromy, Stín vyšplhal na žulovou skálu, která se tyčila nad lesem. Odtud mohl pozorovat široké okolí. Zvedl ruku a pronesl: „Böetq istalri!“ a čtvrt míle lesa se topilo v plamenech. Postupně zapaloval jednu část lesa za druhou, dokud kolem místa přepadení nevznikl asi dvoumílový ohnivý kruh. Plameny vypadaly, jako by si stromy nasadily rozžhavenou korunu. S uspokojením dával pozor, aby kruh někde náhodou neuhasl.

Pás ohně se rozšiřoval a zužoval tak oblast, kterou měli urgalové prohledat. Najednou Stín uslyšel výkřiky a ostré zaječení. Spatřil mezi stromy, že tři jeho přísluhovači padají smrtelně zranění na jednu hromadu. Zahlédl, jak elfka utíká před zbytkem urgaloů.

Obrovskou rychlostí prchala k žulovému skalisku. Stín prozkoumal zemi dvacet stop pod sebou, pak skočil a mrštně přistál přímo

před ní. Prosmýkla se kolem něj a uháněla zpátky k cestě. Z meče jí odkapávala černá urgalská krev a ušpinila váček, který držela v ruce.

Rohaté nestvůry vyrazily z lesa a obklíčily ji, takže neměla kam utéci. Pohazovala hlavou kolem dokola a pokoušela se najít únikovou cestu. Když žádnou nenalezla, s královským opovržením pozvedla hlavu. Stín k ní kráčel se zdviženou rukou a vychutnával si její bezmoc.

„Chyťte ji.“

Když urgalové vyrazili kupředu, elfka roztáhla váček, sáhla do něj a nechala ho spadnout na zem. V rukou držela obrovský safírový kámen, ve kterém se zrcadlily zuřivé plameny. Zvedla ho nad hlavu a ze rtů se jí linula horečná slova. Stín zoufale vykřikl: „Garjzla!“

Z ruky mu vytryskla koule červených plamenů a rychle jako šíp letěla k elfce. Ale bylo příliš pozdě. Záblesk smaragdově zeleného světla krátce osvětlil les a kámen zmizel. Pak elfku zasáhl rudý oheň a ona se zhroutila k zemi.

13 Stín vztekle zařval, vykročil vpřed a mrštil mečem do stromu. Zbraň projela půlkou kmene, tam se zasekla a rozkmitala. Vystřelil z dlaně devět blesků energie, jimiž okamžitě zabil urgaly, vytrhl meč z kmene a vyrazil k elfce.

Z úst se mu řinula prorocství o pomstě, pronesená odporným jazykem, který znal jenom on. Sevřel hubené ruce a zahleděl se k nebi. Studené hvězdy mu ten pohled vracely jako nějácí pozorovatelé z jiných světů. Znechuceně zkroutil rty a obrátil se zpět k omráčené ženě.

Její krása, která by uchvátila každého smrtelníka, pro něj neměla kouzlo. Přesvědčil se, že kámen je pryč, pak z úkrytu mezi stromy vyvedl svého koně. Přivázał si elfku k sedlu, nasedl a vyrazil z lesů.

Uhasil oheň, který mu stál v cestě, ale zbytek nechal hořet.

OBJEV

Eragon zaklekl do udusaného trávníku a zkušeným okem přelétl stopy. Podle otisků byla zvěř na louce sotva před půl-hodinou. Brzy se uloží ke spánku. Jeho kořist, malá srna, která výrazně kulhala na levou přední nohu, byla stále se stádem. Překvapovalo ho, že ji ještě nezahubil vlk nebo medvěd.

Nebe bylo čisté a potemnělé. Foukal mírný vítr. Kolem Eragona se tyčily hory a nad nimi se nesl stříbřitý mrak. Jeho okraje plály červeným světlem, jak je osvětcoval měsíc v úplňku, stojící na obloze mezi dvěma zasněženými vrcholky. Po horských úbočích stékaly potůčky z chladných ledovců a třpytivých závějí. Údolím se plížila hustá, pochmurná mlha, takže skoro neviděl na vlastní nohy.

Eragonovi bylo patnáct, už za necelý rok se měl stát mužem. Bystré hnědé oči mu lemovalo tmavé obočí. Jeho obnošené šaty svědčily o tom, že hodně pracuje. U opasku měl v pouzdře zasunutý lovecký nůž s kostěnou rukojetí a v ruce držel tisový luk v jelenicovém pouzdře, které ho chránilo před vlhkem. Na zádech nesl ruksak upevněný k dřevěné kostře.

Zvěř ho zavedla hluboko do pásu hor zvaných Dračí hory, táhnoucího se od severu až na jih celým územím Alagaësie. S tímto rozeklaným pohořím se spojovali podivní lidé a podivné pověsti, které nikdy nevěstily nic dobrého. Eragon se přesto Dračích hor nebál – byl z okolí Carvahallu jediný, kdo se odvážil stopovat zvěř hluboko do jejich skalnatých zákoutí.

Už třetí noc byl na lovu a zbývala mu jen polovina jídla. Pokud ne-

uloví tu srnu, bude se muset vrátit domů s prázdnou. Zima se kvapem blíží a jeho rodina potřebuje maso a nemůže si ho dovolit kupovat v Carvahallu.

Eragon chvíli přemýšlel v tlumeném měsíčním světle a pak vykročil do lesa směrem k rokli, kde se podle něj zvěř určitě uložila k odpočinku. Stromy zakrývaly výhled na nebe a vrhaly na zem šřapaté stíny. Stopy kontroloval jen příležitostně; věděl, kam jde.

Když dorazil k rokli, vytáhl tři šípy. Jeden z nich vložil do zářezu a druhé dva držel v levé ruce. Jediným jistým pohybem napjal třetívu luku. Ve světle měsíce viděl asi dvacet nehybných hromádek v místech, kde zvířata ležela v trávě. Srna, kterou stopoval, byla na okraji stáda, s levou přední nohou nepřírozeně nataženou podél těla.

Eragon se pomalu plížil ke stádu, připravený okamžitě vystřelit. Veškeré jeho úsilí posledních tří dnů směřovalo k tomuhle okamžiku. Naposledy se nadechl, aby se zklidnil, a – vtom se tichem noci rozlehla obrovská rána.

15 Stádo se dalo na útěk. Eragon vyrazil vpřed, a jak se hnál trávou, do tváře se mu opřel horký vítr. Prudce zabrzdil a vystřelil na běžící srnu. Šíp ji minul jenom o vlásek a on vztekle zasyčel do tmy. Zaklel, otočil se a automaticky si nachystal další šíp.

V místech, kde předtím odpočívala zvěř, doutnal veliký kruh trávy a stromů. Mnoho borovic mělo ohořelé jehlice a tráva kolem spáleniště byla polehlá. Vzduchem se nesl obláček kouře a zápach spáleniny. Uprostřed vypáleného kruhu ležel nablýskaný modrý kámen. Nad sežehlým místem se linula mlha a zlehka se kolem něj vlnila.

Několik dlouhých minut zůstával Eragon ve střehu, ale jediné, co se na palouku pohnulo, byla mlha. Opatrně povolil třetívu a vykročil kupředu. V měsíčním světle jeho postava vrhala bledý stín přímo na kámen, u něhož se zastavil. Šťouchl do něj šípem a uskočil. Nic se ale nestalo, a tak ho opatrně zvedl.

Ještě nikdy neviděl, aby příroda vyleštila kámen tak do hladka. Jeho dokonalý povrch byl tmavě modrý, až na tenounké bílé žilky, které na něm tvořily hustou síť. Kámen pod jeho prsty chladil a byl neuvěřitelně jemný, jako ztuhlé hedvábí. Měl tvar asi stopu dlouhého

oválu a mohl vážit několik liber, i když ve skutečnosti byl lehčí, než se zdál.

Eragonovi připadal překrásný a zároveň děsivý. *Odkud se tu vzal? Má nějaký zvláštní účel?* Pak ho napadla ještě znepokojivější myšlenka: *Dostal se sem náhodou, nebo je určený přímo pro mě?* Ze starých příběhů se naučil přistupovat ke kouzlům i těm, kdo je užívají, nesmírně opatrně.

Ale co mám s tím kamenem udělat? Špatně by se mu nesl a navíc mohl být nebezpečný. Asi by ho tu měl raději nechat. Projel jím záchvěv nerozhodnosti a kámen skoro odhodil, ale nakonec ho něco zastavilo. *Když nic lepšího, dalo by se za něj koupit nějaké jídlo,* rozhodl s pokrčením ramen a schoval kámen do ruksaku.

Rokle byla příliš otevřená, než aby se v ní dalo bezpečně utábořit, a tak vklouzl zpátky do lesa a rozprostřel si pokrývku pod kořeny vyvráceného stromu. Když povečeřel chléb se sýrem, zachumlal se do přikrývek a usnul v myšlenkách nad tím, co se mu přihodilo.

ÚDOLÍ PALANCAR

Příštího rána planulo vycházející slunce v překrásných růžových a žlutých odstínech. Vzduch byl svěží, voňavý a velmi chladný. Okraje potůčků zamrzly a malé tůňky se pokryly ledem. Když Eragon posnídal ovesnou kaši, vrátil se k rokli a začal zkoumat spáleniště. Ranní světlo však neodkrylo nic nového, a tak vyrazil k domovu.

17 Zarostlá stezka, kterou chodila zvěř, byla jen neznatelně vychozená a v některých místech se úplně ztrácela. Protože si ji vyšlapala zvířata, často se vracela v dlouhých oklikách. I přes tyto nedostatky to ale byla nejrychlejší cesta z hor.

Dračí hory byly jedním z mála míst, o kterých král Galbatorix nemohl říci, že jsou pod jeho vládou. Ještě dnes se vyprávějí příběhy, jak kdysi polovina jeho armády zmizela poté, co vpadla do neprostupných lesů. Jako by nad ponurými vrchy viselo mračno smůly a neštěstí. I když stromy rostly do výšky a obloha byla jasná, jen málo lidí přečkalo v Dračích horách delší dobu bez nějaké nehody. Eragon byl jedním z toho mála – nepřisuzoval to však žádnému mimořádnému daru, ale spíš neustálé ostražitosti a bleskurychlým reakcím. Chodil po horách už mnoho let, ale i tak byl stále v pohotovosti. Pokaždé, když si myslel, že mu odhalily svá tajemství, se stalo něco, co ho znovu zmátlo – jako teď s tím kamenem.

Pokračoval svižným krokem a cesta mu rychle ubíhala. Pozdě večer přišel na okraj prudké strže. Hluboko pod ním se divoce valila řeka Anora, tekoucí do údolí Palancar. Sycená stovkami drobných

pramínků řeka mocně zápolila s kameny a balvany, které jí stály v cestě. Vzduchem se neslo tlumené hučení.

Utábořil se v houštích poblíž strže, a než šel spát, pozoroval vycházející měsíc.

Během dalšího dne a následujícího půldne se ochladilo. Eragon pospíchal, a tak jen zřídka zahlédl nějakou zvěř. Krátce po poledni uslyšel vodopády Iqualda, které vše zahalily monotónním zvukem nekonečného šplouchání. Pěšina ho zavedla na vlhký břidlicový výběžek, kolem něhož se řtila řeka. Voda z ní stříkala vysoko do vzduchu a po březích obrostlých mechem stékala zpět.

Před ním se jako rozložená mapa prostíralo údolí Palancar. Spodní část vodopádů Iqualda, ležící víc než půl míle pod ním, byla nejsevernějším místem údolí. Kousek od vodopádů byl vidět hlouček hnědých stavení Carvahallu. Z komínů stoupal bílý kouř, který kontrastoval s okolní divočinou. Farmy z této výšky vypadaly jako malé čtverečky, ne větší než konečky jeho prstů. Krajina kolem nich měla v místech, kde se ve větru vlnila suchá tráva, světlehnědou nebo písčovou barvu. Řeka Anora se klikatila od vodopádů k jižnímu konci údolí a v širokých pruzích se v ní zrcadlila sluneční záře. V dálce řeka mýjela vesnici Therinsford a osamocenou horu Utgard. Věděl, že za ní už se jenom stáčí na sever a vtéká do moře.

Po chvíli Eragon sešel z výběžku a vydal se s námahou dolů po prudce klesající pěšině. Když došel až na úpatí hor, vše bylo zahaleno jemným prachem, v němž splývaly barvy a tvary do šedé masy. Bylo už šero a nedaleko se mihotala světla Carvahallu; domy vrhaly dlouhé stíny. Kromě Therinsfordu byl Carvahall jedinou vesnicí v údolí Palancar. Osada ležela v ústraní a obklopovala ji nevládná, avšak překrásná divočina. Kromě obchodníků a lovců sem přijíždělo jen málo pocestných.

Vesnice sestávala z masivních roubených domů s nízkými střechami – některé byly doškové, jiné šindelové. Z komínů stoupal kouř, který prosytil vzduch vůní dřeva. Budovy měly široké verandy, kde se lidé shromažďovali na kus řeči nebo tu uzavírali obchody. Čas od

času se někde rozsvítilo v okně, když zapálili svíčku nebo lampu. Eragon slyšel muže, jak se nahlas baví venku na čerstvém večerním vzduchu, zatímco ženy si pro ně chodily a hubovaly je, že ještě nepřišli domů.

Eragon prokličkoval mezi domy směrem ke stavení z těžkých, širokých trámů, ve kterém bylo řeznictví. Z komína se valil černý kouř.

Zatlačil do dveří a vstoupil dovnitř. Ocítl se v prostorné vyhřáté místnosti, jasně osvětlené ohněm praskajícím v kamenném krbu. Podél protější stěny se táhl prázdný pult. Na podlaze byla poházená sláma. Všechno zde bylo pečlivě uklizené, jako by majitel ve volném čase hledal v neviditelných skulinách i ta nejtitěrnější zrnka prachu. Za pultem stál řezník Sloun. Mužik měl na sobě bavlněnou košili a dlouhý plášť uspiněný od krve. U pasu se mu pohupovala sada pořádných nožů. Měl nažloutlou poďobanou tvář a podezíravé černé oči. Zrovna leštil pult roztrhaným hadrem.

19 Když Eragon vešel, Sloun se ušklíbl. „Hleďme, zázračný lovec se ukázal mezi námi smrtelníky. Kolikpak si toho neseš tentokrát?“

„Nic,“ odpověděl stroze Eragon. Nikdy neměl Slouna rád. Řezník s ním vždycky jednal s opovržením, jako by byl nějaký podřadný tvor. Vdovci Slounovi podle všeho záleželo jen na jediném člověku – jeho dceři Katrině, kterou slepě miloval.

„To se divím,“ řekl Sloun se strojeným údivem. Otočil se k Eragonovi zády, aby něco seškrábl ze zdi. „A proto jsi sem přišel?“

„Ano,“ připustil neochotně Eragon.

„Pokud je to tak, ukaž mi peníze.“ Sloun poklepával prsty do stolu. Eragon přešlápl na místě a nic neříkal. „Do toho – buď je máš, nebo ne. Jak to je?“

„Skutečně nemám peníze, ale mám...“

„Cože? Nemáš peníze?“ skočil mu řezník zoztra do řeči. „A to chce nakupovat maso! Rozdávají snad ostatní obchodníci své zboží jen tak? Mám ti snad dát maso zadarmo? Krom toho,“ řekl najednou, „už je pozdě. Přijď zítra a s penězi. Dnes už mám zavřeno.“

Eragon na něj upřeně hleděl. „Nemohu čekat do zítra, Sloune. Vyplatí se ti to; našel jsem něco, čím ti zaplatím.“ Okázale vytáhl ká-

men a opatrně ho položil na poškrábaný pult, kde se zatřpytil v odrazu tančících plamenů.

„Nebo spíš ukradl, že,“ zabručel Sloun a zvědavě se předklonil.

Eragon přešel jeho poznámku a zeptal se: „Bude to stačit?“

Sloun zvedl kámen a zamyšleně ho potěžkal. Přejížděl rukama po hladkém povrchu a zkoumal bílé žilky. S vypočítavým pohledem ho položil zpátky. „Je pěkný, ale jakou má cenu?“

„To nevím,“ připustil Eragon. „Ale nikdo by si určitě nedával práci s tím, aby ho takhle opracoval, kdyby byl bezcenný.“

„Asi ne,“ řekl Sloun s přehnanou trpělivostí. „Ale jakou má cenu? Protože to nevíš, doporučuji ti, aby sis našel kupce, který ji bude znát, nebo abys přijal mou nabídku – tři zlatky.“

„To je zlodějna! Musí stát nejmíň desetkrát tolik,“ ohradil se Eragon. Za tři zlatky by koupil maso sotva na týden.

Sloun pokrčil rameny. „Pokud se ti nelíbí moje nabídka, počkej, dokud nepřijedou obchodníci. Stejně už mě tahle debata unavuje.“

Kupci navštěvovali Carvahall každé jaro a zimu. Byla to skupina kočovných obchodníků a umělců, kteří skupovali všechno, co vesničané a místní farmáři vypěstovali nebo vyrobili navíc, a prodávali, co bylo ve vesnici potřeba k životu na další rok: semena, zvířata, látky a zásoby soli a cukru.

Ale Eragon nechtěl čekat do jejich příjezdu; než se objeví, bude to ještě nějaký čas trvat a jeho rodina potřebuje maso teď. „Ano, přijímám,“ odsekl.

„Dobrá, dám ti za něj nějaké maso. Ne že by na tom záleželo, ale kdes ho našel?“

„Před dvěma dny v Dračích horách...“

„Zmiz odtud!“ nakázal mu Sloun a odstrčil kámen. Vztekle odkráčel na konec pultu a začal drhnout nůž od zaschlé krve.

„Proč?“ zeptal se Eragon, zaskočený Slounovou reakcí. Přisunul si kámen blíž, jako by ho chtěl chránit před Slounovým hněvem.

„Nebudu obchodovat s ničím, co přineseš z těch prokletých hor! Vezmi si svůj začarovaný kámen a odnes ho, kam chceš.“ Při těch slovech Slounovi sklouzla ruka a řízl se do prstu, ale zdálo se, že si toho

ani nevšiml. Drhnul usilovně nůž dál a na čepeli mezitím přibývaly skvrny od čerstvé krve.

„Odmítáš mi prodat své zboží!“

„Ano! Dokud nezaplatíš penězi,“ zavrčel Sloun a ustupoval pryč se zdviženým nožem v ruce. „Jdi, než ti pomůžu!“

Vtom se dveře za nimi rozlétly. Eragon se prudce otočil, připravený na další potíže. Dovnitř vešel statný Horst. Za ním se objevila Slounova dcera Katrina – vysoká šestnáctiletá dívka s odhodlaným výrazem ve tváři. Eragona překvapilo, že ji tu vidí; obvykle se do otcových sporů nepletla. Sloun na ně nejistě pohlédl a pak začal Eragona obviňovat. „On ne...“

„Ticho!“ zaburácel Horst a zakřupal při tom klouby na rukou. Byl to carvahallský kovář, což dosvědčoval jeho silný krk a poškrábaná kožená zástěra. Měl vykasané rukávy; rozepnutá košile mu odhalovala část mohutné, svalnaté zarostlé hrudi. Ostré čelisti lemoval černý nepoddajný a nedbale zastřižený plnovous. „Sloune, co to zas děláš?“

21 „Nic.“ Upřel na Eragona nenávistný pohled a pak vyhrkl. „Tenhle... kluk sem přišel a začal mě otravovat. Žádal jsem ho, aby odešel, ale on se ani nehnu. Dokonce jsem mu pohrozil a on si z toho nic nedělal!“ Sloun jako by se při pohledu na Horsta scvrkl.

„Je to pravda?“ zeptal se kovář.

„Ne!“ ohradil se Eragon. „Nabídl jsem tady ten kámen za nějaké maso a on to přijal. Když jsem mu ale řekl, že jsem ho našel v Dračích horách, odmítl se ho třeba jen dotknout. Co na tom záleží, odkud pochází?“

Horst zvědavě pohlédl na kámen, ale pak znovu obrátil pozornost k řezníkovi. „Proč s ním nechceš obchodovat, Sloune? Ani já nemám Dračí hory nijak v lásce, ale pokud jde o cenu toho kamene, sám bych za něj zaplatil.“

Otázka chvíli visela ve vzduchu. Pak si Sloun olízl rty a řekl: „Tohle je můj obchod. Můžu si tu dělat, co chci.“

Katrina vystoupila před Horsta a pohodila dozadu kaštanovými vlasy, které připomínaly spršku roztavené mědi. „Otče, Eragon ti chce zaplatit. Dej mu to maso, ať se můžeme v klidu navečeřet.“

Sloun nasupeně přimhouřil oči. „Jdi zpátky domů, do tohohle ti nic není... Řekl jsem jdi!“ Katrině ztuhly rysy a rázně odkráčela z místnosti.

Eragon to pozoroval s nechutí, ale neodvážil se zasáhnout. Horst se poškrábal ve vousech a pak prohlásil: „Dobrá, můžeš obchodovat se mnou. Co jsi chtěl nakoupit, Eragone?“ Jeho hlas se rozléhal po místnosti.

„Tolik masa, kolik si budu moci dovolit.“

Horst z měšce odpočítal hromádku mincí. „Dej mi své nejlepší maso a řízky. A ať je toho tolik, aby měl Eragon pěkně plný ruksak.“ Řezník zaváhal a díval se z jednoho na druhého. „Neprodat maso ani mně – to by byl opravdu špatný nápad,“ pohrozil mu Horst.

Sloun s nenávisným pohledem vklouzl do zadní místnosti. Doléhalo k nim vzteklé sekání, balení a tlumené nadávky. Po několika nepříjemných minutách se vrátil s náručí zabaleného masa. S kamenou tvář přijal Horstovy peníze, pak se vrátil k mytí nožů, jako by tam nebyli.

Horst sebral maso a vyšel ven. Eragon spěchal za ním, s ruksakem a kamenem v rukou. Mrazivý noční vzduch se jim opřel do tváří a osvěžil je po nákupu v nevětraném obchodě.

„Díky, Horste. Strýček Gero bude mít radost.“

Horst se potichu zasmál. „Neděkuj mi. Už jsem to chtěl udělat dávno. Sloun je prohnáný ničema, trocha ponížení mu vůbec neuškodí. Katrina zaslechla, co se děje, a přiběhla pro mě. Dobře, že jsem přišel – vy dva jste už skoro byli v sobě. Bohužel se obávám, že příště tebe ani nikoho z tvé rodiny neobslouží, i když budete mít peníze.“

„Proč se na mě hned tak obořil? Nikdy jsme se sice nepřátelili, ale vždy si rád vzal naše peníze. A nikdy jsem neviděl, že by se takhle choval ke Katrině,“ řekl Eragon, zatímco otvíral ruksak.

Horst pokrčil rameny. „Zeptej se svého strýce. Ten o tom ví víc než já.“

Eragon nacpal maso do ruksaku. „No, tak teď mám další důvod pospíchat domů... abych vyřešil tuhle záhadu. Tady máš, tohle je tvoje.“ Podal mu kámen.

Horst se usmál. „Ne, nech si svůj podivný kámen. Co se týče placení, Albriech hodlá příští jaro odejít do Feinsteru. Chce se stát ko-

vářským mistrem a já budu potřebovat pomocníka. Můžeš přijít a odpracovat si dluh, až se ti to bude hodit.“

Eragon zlehka přikývl, tak velkorysou nabídku nečekal. Horst měl dva syny, Albriecha a Baldora, kteří pracovali v jeho kovárně. Byl nadšen, že bude moci nastoupit na místo jednoho z nich. „Ještě jednou ti děkuji! Těším se, až s tebou budu pracovat.“ Byl rád, že bude mít možnost Horstovi dluh splatit. Jeho strýc by nikdy nepřijal milodár. Pak si Eragon vzpomněl, o co ho požádal jeho bratranec, než se vydal na lov. „Roran chtěl, abych Katrině předal vzkaz, ale protože s ní teď nemůžu mluvit, mohl bys to prosím zařídit?“

„Samozřejmě.“

„Mám jí vyřídit, že jakmile přijedou obchodníci, vyrazí Roran do města a rád by se s ní viděl.“

„To je vše?“

Eragon byl trochu v rozpacích. „Ne, ještě chtěl, abych jí řekl, že je ta nejkrásnější dívka, kterou zná, a že na ni pořád myslí.“

23

Horst se ze široka zazubil a mrkl na Eragona. „Začíná to být vážné, co?“

„Ano, pane,“ odpověděl Eragon s letmým úsměvem. „Mohl bys jí také za mě poděkovat? Bylo to od ní milé, že se mě zastala proti svému otci. Doufám, že ji za to nepotrestá. Roran by se zlobil, kdybych jí způsobil nějaké potíže.“

„Toho bych se nebál. Sloun neví, že mě přivolala ona, a tak na ni, myslím, nebude moc tvrdý. Než půjdeš, povečeříš s námi?“

„Je mi líto, ale nemohu. Gero mě čeká,“ řekl Eragon a zavazoval si ruksak. Nasadil si ho na záda, zvedl ruku na rozloučenou a vydal se po silnici.

I když maso bylo těžké, nový elán ho pobízel do kroku; už se nemohl dočkat, až bude doma. Vesnice skončila a on zanechal její hřejivá světla daleko za sebou. Perleťově třpytivý měsíc vykukoval nad horami a zaplavoval zemi strašidelným světlem. Všechno se zdálo vybledlé a hladké.

Skoro na konci silnice uhnul z cesty, která pokračovala na jih. Vysokou trávou, která mu sahala až k pasu, vedla vzhůru nenápadná

pěšina, téměř skrytá ve stínu jilmů. Vystoupal na kopec a uviděl vlídné světlo domova.

Dům měl šindelovou střechu a komín z cihel. Přes nabílené stěny vedl okap, vrhající na zem stín. Jedna strana uzavřené terasy byla zarovnaná dřívím připraveným na zátop. Na druhé straně bylo nakupeno zemědělské nářadí.

Než se sem po smrti Gerovy ženy Mariany nastěhovali, byl dům skoro půl století opuštěný. Stál deset mil od Carvahallu, což bylo mnohem dál než ostatní domy. Lidé namítali, že tak daleko je to příliš nebezpečné, protože se v době nesnází rodina nemůže spolehnout na pomoc vesničanů. Ale Eragonův strýc se nenechal přesvědčit.

V tmavě natřené stodole asi sto stop od domu byli ustájeni dva koně – Birka a Brugh – spolu s kuřaty a krávou. Někdy k nim přibýlo i prase, ale letos si žádné nemohli dovolit. Mezi stájemí stál vmáčkнутý vůz. Na kraji polí rostla hustá řada stromů, které lemovaly řeku Anoru.

Když celý znavený dorazil k verandě, zahlédl za oknem mírný pohyb. „Strýčku, to jsem já, Eragon. Pusť mě dovnitř.“ Za okamžik zachrastila západka a dveře se otevřely.

Gero stál ve vchodu s rukou opřenou o dveře. Obnošené šaty na něm visely jako hadry na dřevěné kostře. Hubený, hladový obličej s pronikavým pohledem rámovaly prošedivělé vlasy. Vypadal jako člověk, kterého zčásti mumifikovali zaživa. „Roran už spí,“ odpověděl na Eragonův tázavý pohled.

Na starém dřevěném stole, z něhož se třepila dřevěná vlákna v drobounkých rýhách, svítila lucerna. U kamen se na stěně leskly řady kuchyňského nádobí, zavěšené na háčcích domácí výroby. Druhé dveře vedly do další části domu. Prkenná podlaha byla za ta léta už notně prošlapaná.

Eragon shodil batoh a vyložil z něj maso. „Co to je? Koupil jsi maso? Kdes vzal peníze?“ zeptal se ho nevlídně strýc, když uviděl balíčky.

Eragon se zhluboka nadechl, než odpověděl. „Ne, Horst nám ho koupil.“

„Ty jsi mu dovolil, aby za tebe zaplatil? Už jsem ti říkal, že nebudu

žebrať o jídlo. Pokud se nedokážeme uživit, můžeme se rovnou přestěhovat do města. A než se dvakrát otočíš, budou nám posílat staré šaty a vyptávat se, jestli přežijeme zimu.“ Gero měl tvář bledou vzteky.

„Nepřijal jsem to jako milodar,“ odsekl Eragon. „Horst souhlasil, abych si dluh na jaře odpracoval. Bude potřebovat někoho na výpomoc, protože Albriech odchází.“

„A kdy mu chceš pomáhat? Hodláš zanedbávat všechno to, co se musí udělat tady?“ zeptal se Gero, který se přinutil ztišit hlas.

Eragon pověsil luk s toulcem na háky vedle vstupních dveří. „Nevím, jak to budu dělat,“ řekl podrážděně. „Navíc jsem našel něco, co by mohlo mít nějakou cenu.“ Položil kámen na stůl.

Gero se nad ním sklonil: hladový výraz v jeho tváři se ještě zvýraznil a prsty se mu podivně chvěly. „Tohle jsi našel v Dračích horách?“

„Ano,“ řekl Eragon a popsal, jak se to seběhlo. „A aby toho nebylo málo, přišel jsem o svůj nejlepší šíp. Budu si muset vyrobit nový.“ Oba upírali oči na kámen ležící skoro ve tmě.

25 „Jaké bylo počasí?“ zeptal se ho strýc a zvedl kámen. Úzkostlivě ho svíral, jako by se bál, že z ničeho nic zmizí.

„Zima,“ odpověděl Eragon. „Nesněžilo, ale každou noc mrzlo.“

Zdalo se, že to Gera znepokojilo. „Zítřka budeš muset s Roranem sklídit zbytek ječmene. Pokud stihneme posbírat také dýně, mráz nám neublíží.“ Podal kámen Eragonovi. „Na, schovej si ho. Až přijedou obchodníci, zjistíme jeho cenu. Asi bude nejlepší ho prodat. Čím míň se budeme zaplétat s kouzly, tím lépe... Proč Horst zaplatil to maso?“

Eragon strýci stručně vylíčil svou hádku se Slounem. „Akorát nechápu, co ho tak rozčílilo.“

Gero pokrčil rameny. „Slounova žena Ismira utekla přes vodopády Igualda rok předtím, než jsi přišel na svět. Od té doby se Sloun k Dračím horám nepřiblížil, ani s nimi nechtěl nic mít. Ale to není důvod odmítat peníze. Myslím, že ti chtěl dělat naschvály.“

Eragon znaveně pokýval hlavou a řekl: „Jsem rád, že jsem zpátky.“ Gerův pohled roztál a muž přikývl. Eragon doklopýtal do svého pokoje, strčil kámen pod postel a padl na slamník. Doma. Poprvé od chvíle, kdy se vydal na lov, se úplně uvolnil a usnul hlubokým spánkem.

DRAČÍ LEGENDY

S vívalo. Sluneční paprsky proudily oknem a hřály Eragona do tváře. Promnul si oči a posadil se na okraj postele. Podlaha z borového dřeva ho studila pod nohama. Protáhl si rozbo-lavělé nohy a se zíváním se podrbal na zádech.

Vedle postele stála řada polic, naplněných nejrůznějšími předměty. Byly tu samorosty, kousky zvláštních skořápek, rozlomené kameny s lesklými a barevnými vnitřky a svazky sušené trávy. Jeho nejoblíbe-nějším předmětem byl kořen zkroucený tak, že Eragona nikdy neo-mrzelo si ho prohlížet. Až na malý prádelník a noční stolek byl pokoj prázdný.

Natáhl si boty a zamyšleně zíral na podlahu. Dnes byl zvláštní den. Přibližně touto dobou přesně před šestnácti lety jeho matka Selena přišla do Carvahallu – osamělá a těhotná. Do té doby byla šest let pryč, žila ve městě. Když se vrátila, měla na sobě drahé šaty a vlasy měla stažené sítkou z perel. Vyhledala svého bratra Gera a požádala ho, aby s ním mohla zůstat do doby, než dítě přijde na svět. Za pět měsíců se jí narodil syn. Všechny pohoršilo, když Selena úpěnlivě prosila Gera s Marianou, aby ho vychovali. Když se jí ptali proč, pla-kala a řekla jen: „Musím odejít.“ Její prosby byly čím dál zoufalejší, až nakonec souhlasili. Dala mu jméno Eragon. Odjela časně příštího rána a vícekrát se už nevrátila.

Eragon nikdy nezapomněl na to, jak se cítil, když mu Mariana těs-ně před smrtí tento příběh vyprávěla. Hluboce ho ranilo, že Gero s Marianou nejsou jeho skuteční rodiče. Věci, které považoval za tr-

valé a nesporné, byly najednou zpochybněny. Nakonec se s tím naučil žít, ale vždy pociťoval mučivé obavy, že pro svou matku nebyl dost dobrý. Určitě měla vážný důvod pro to, co udělala; kéž bych věděl, co to bylo.

Trápila ho ještě jedna věc: Kdo je jeho otec? Selen a nikomu neřekla, a ať to byl kdokoli, nikdy se po Eragonovi nesháněl. Přál si vědět, kdo to je, aspoň znát jméno. Bylo by pěkné znát svůj původ.

Povzdechl si a přešel k nočnímu stolku, opláchl si obličej a roztřásl se zimou, když mu studená voda stékala po krku. To ho vzpružilo. Znovu vytáhl kámen zpod postele a položil ho na poličku. Dopadalo na něj ranní světlo a vrhalo na stěnu hřejivý odlesk. Ještě jednou se ho dotkl a nedočkavě pospíchal do kuchyně za rodinou. Gero a Roran už seděli u stolu a snídali kuře. Když je Eragon pozdravil, Roran s úsměvem vstal.

Roran byl o dva roky starší než Eragon, svalnatý, statný a zároveň pečlivý a jemný. I když byli bratřenci, byli si blízcí jako vlastní bratři.

27 Roran se usmál. „To jsem rád, že jsi zpátky. Jaká byla cesta?“

„Náročná,“ odvětil Eragon. „Řekl ti strýček, co se stalo?“ Vzal si kousek kuřete a hladově se do něj zakousl.

„Ne,“ řekl Roran, a tak Eragon příhodu rychle převyprávěl. Na Roranovo naléhání pak odložil jídlo, aby mu kámen ukázal. Chvilí se mu obdivovali, ale brzy se Roran nervózně zeptal: „Mohl jsi promluvit s Katrinou?“

„Ne, po té hádce se Slounem nebyla příležitost. Ale určitě tě bude čekat, až přijedou obchodníci. Poprosil jsem Horsta, aby jí vzkaz vyřídil.“

„Tys to řekl Horstovi? Bylo to důvěrné. Kdybych chtěl, aby o tom každý věděl, postavil bych vatru a dorozumíval se s ní kouřovými signály. Pokud to Sloun zjistí, už mi nedovolí znovu ji vidět.“

„Horst to nikomu nepoví,“ ujistil ho Eragon. „Nedovolil by, aby se Sloun někomu mstil, a ze všeho nejméně tobě.“ Zdálo se, že to Rorana nepřesvědčilo, ale dál se nepřel. Vrátili se k jídlu do Gerovy zamklé společnosti. Když spolkli poslední sousto, šli všichni společně pracovat do polí.

Slunce bylo chladné a bledé a dodávalo jim jen málo útěchy. Pod jeho dohledem uskladnili poslední ječmen do stodoly. Pak posbírali dýně, rostoucí na pichlavých stoncích, tuříny, řepu, hrách a fazole a všechno to napěchovali do vyhloubeného sklípku. Po mnoha hodinách těžké práce si protáhli namožené svaly, spokojení, že sklizeň je hotová.

Následující dny strávili nakládáním, solením, loupáním a přípravou zásob na zimu.

Devět dní po Eragonově návratu z hor se na údolí snesla ukrutná sněhová bouře. Napadaly obrovské závěje sněhu a přikryly vše bílou pokrývkou. Tři muži se odvažovali opustit dům, jen když šli pro dříví na zátop nebo nakrmit zvířata. Měli totiž strach, že by se mohli ve skučícím větru a jednotvárné krajině ztratit. Trávili čas schoulení u kamen a poslouchali, jak těžké okenice rachotí v poryvech větru. O pár dní později se bouře konečně uklidnila a odkryla zvláštní svět měkkých bílých závěj.

„Obávám se, že obchodníci letos nebudou moci přijet, když je tolik sněhu,“ řekl Gero odevzdaně. „Už teď mají zpoždění. Ještě jim dáme pár dní a počkáme. Ale pokud se brzy neukážou, budeme muset nakoupit zásoby od lidí z města.“

Jak dny ubíhaly a po obchodnících nebylo ani vidu ani slechu, jejich obavy a neklid narůstaly. Mluvili jen pomálu a v domě panovala sklíčená atmosféra.

Osmého rána se šel Roran podívat k silnici a jen potvrdil, že obchodníci tudy ještě neprojeli. Den tedy strávili přípravami na cestu do Carvahallu a se zamračeným výrazem vybírali věci na prodej. Toho večera se Eragon ze zoufalství znovu seběhl podívat k silnici. Našel tam hluboké koleje vyježděné do sněhu a mezi nimi četné otisky kopyt. Radostí bez sebe utíkal s hlasitým výskotem domů a vnesl do jejich příprav nový elán.

Před východem slunce naložili přebytečnou úrodu do vozu. Gero dal peníze ušetřené za celý rok do koženého váčku, který si pečlivě připevnil k opasku. Eragon uložil zabalený kámen mezi pytle s obilím, aby se neskutálel, když vůz najede na hrbol.

Po spěšné snídani zapřáhli koně a odklidili sněh z pěšiny k silnici. Vozy obchodníků jim už protáhly závěje, takže mohli jet poměrně rychle. V poledne měli Carvahall na dohled.

Ve dne to byla malá srdečná vesnice, naplněná křikem a smíchem. Obchodníci se utábořili na mýtině na okraji městečka. Celé prostranství bylo posázené skupinami vozů, stanů a ohnišť, které z dálky vypadaly jako barevné kaňky na bílém sněhu. Zejména čtyři stany trubadúrů byly nápadně vyzdobené. Od tábořiště k vesnici se táhl nepřetržitý proud lidí.

Davy se valily kolem řady záživých stanů a stánek a ucpávaly hlavní ulici. V hluku se ozývalo řehtání koní. Sněh byl udusaný, hladký jako sklo; v blízkosti ohňů naopak roztál. Ve vzduchu výrazně voněly pražené oříšky a do toho se mísily další lákavé vůně.

Gero zastavil vůz a uvázal koně, pak vytáhl z váčku několik mincí. „Kupte si něco pro radost. Rorane, ty si dělej, co chceš, akorát buď včas u Horsta na večeři. Eragone, vezmi kámen a pojď se mnou.“

29 Eragon se zazubil na Rorana, schoval si peníze do kapsy a už si promýšlel, za co je utratí.

Roran se okamžitě s odhodlaným výrazem ve tváři vydal na svoje pochůzky. Gero vedl Eragona davem lidí a rameny prorážel cestu v tlačenicích. Ženy nakupovaly šaty, zatímco opodál si jejich manželé prohlíželi novou petlici či srp nebo jiné nářadí. Děti pobíhaly po ulici sem a tam a vzrušeně pokřikovaly. Tu se vystavovaly nože, támhle zas koření a vedle kožených postrojů se blýskaly hrnce, seřazené v dlouhých řadách.

Eragon zvědavě pozoroval kupce. Zdálo se, že jejich obchody nezkvétají tak jako vloni. Jejich děti se tvářily vyčerpáně a ostražitě a nosily zalátané šaty. Pohublí muži vypadali, že jsou připraveni kdykoli sáhnout pro své meče a dýky, a dokonce i většina žen měla u pasu připevněný nůž.

Co se mohlo stát, že jsou takhle vyzbrojení? A proč přijeli tak pozdě? uvažoval Eragon. Pamatoval si, že obchodníci bývali plní dobré nálady, ale žádný takový tu teď nebyl. Gero se tlačil dál ulicí a hledal kupce Merlocka, který obchodoval s neobvyklými šperky a tretkami.

Našli ho u stánku, kde zrovna skupině žen ukazoval brože. Jakmile vytáhl další nový kousek, následovaly obdivné výkřiky. Eragon hádal, že se brzy vyprázdní nejedna peněženka. Merlockovi se očividně dařilo a jako by povyrosteł pokaždé, když někdo složil poklonu jeho zboží. Měl koží bradku, nesl se s lehkostí šlechtice a na zbytek světa pohlížel tak trochu s opovržením.

Díky dychtivému hloučku zákaznic se k němu Gero s Eragonem nemohli dostat, a tak se usadili na schodu a čekali. Jakmile byl Merlock volný, přispěchali k němu.

„A na co by se chtěli podívat tito pánové?“ zeptal se Merlock. „Amulet nebo šperk pro dámu?“ Krouživým pohybem vytáhl z pultu jemně rytou stříbrnou růži ve skvělém provedení. Nablýskaný kov Eragona zaujal a chvíli si ho uznale prohlížel. Kupec pokračoval: „Nechci za ni ani tři zlatky, i když pochází z daleka, od proslulých mistrů z Belatony.“

Gero k němu potichu promluvil: „Nechceme koupit, ale prodat.“ Merlock okamžitě schoval růži a pohlédl na ně s novým zájmem.

„Chápu. Možná, pokud má ta věc nějakou cenu, byste ji rádi vyměnili za jeden nebo dva z těchto skvělých kousků.“ Na chvíli se odmlčel, zatímco Eragon se svým strýcem stáli mlčky celí nesví, a pak pokračoval: „Přinesli jste si tu věc?“

„Máme ji, ale raději bychom ji ukázali někde v soukromí,“ řekl Gero pevným hlasem.

Merlock povytáhl obočí, ale jeho hlas zůstal klidný. „V tom případě mi dovolte, abych vás pozval do svého stanu.“ Posbíral zboží a laskyplně je uložil do kované truhlice, kterou zamkl. Pak je odvedl ulicí do tábořiště. Prokličkovali mezi vozy ke stanu, který stál stranou příbytků ostatních kupců. Vřšek měl karmínový a spodek byl vyroben ze sobolí kůže. Byl ozdoben tenkými barevnými trojúhelníky, které se jakoby zabodávaly jeden do druhého. Merlock rozvázel vchod a přehodil látku k jedné straně.

Stan byl plný drobných cetek a podivného nábytku, jako jsou kulatá postel a tři křesílka vyřezaná z pařezů. Na bílém polštáři ležela zahnutá dýka s rubínem vsazeným do kulatého konce rukojeti.

Merlock zavřel vchod do stanu a otočil se k nim. „Prosím, posad'te se.“ Když tak učinili, řekl: „Teď mi objasněte, proč se scházíme takhle v soukromí.“ Eragon vybalil kámen a položil ho mezi ně. Merlockovi zajiskřilo v očích a sáhl po kameni, pak se však zarazil a zeptal se: „Mohu?“ Když mu Gero naznačil svůj souhlas, Merlock ho zvedl.

Položil si kámen do klína a natáhl se stranou pro podlouhlou krabici. Když ji otevřel, byla v ní sada měděných vah, které rozložil na zem. Když kámen zvážil, prozkoumal jeho povrch pod klenotnickou lupou, jemně ho poklepal dřevěnou paličkou a rýpnul do něj drobným čirým kamenem. Změřil jeho délku a průměr, pak si zapsal čísla na břidlicovou tabulku. Chvilí zvažoval výsledky. „Víte, jakou má cenu?“

„Ne,“ připustil Gero. Tvář mu rozrušením cukla a neklidně si poposedl.

Merlock se ušklíbl. „Bohužel to nevím ani já. Ale mohu vám říci tolik: bílé žilky jsou ze stejného materiálu jako to modré, co je obklopuje, jde pouze o jinou barvu. Co by to však mohlo být za materiál, nemám ponětí. Je to tvrdší než jakýkoli kámen, který jsem kdy viděl, dokonce tvrdší než diamant. Ať ho vytvaroval kdokoli, musel k tomu použít nástroje, jaké jsem nikdy neviděl, anebo – kouzla. A navíc je dutý.“

„Cože?“ zvolal Gero.

Do Merlockova hlasu se vkradl podrážděný tón. „Slyšeli jste snad někdy, aby kámen zněl jako tohle?“ Popadl dýku, která ležela na polštáři, a poplácal kámen plochou stranou čepele. Ozval se čistý tón, který se postupně vytrácel. Eragon se vylekal, že kupec kámen poškodil. Merlock jim kámen ukázal. „Nenajdete na něm žádné škrábance ani praskliny. Pochybuji, že bych ho dokázal nějak poškodit, i kdybych na něj vzal kladivo.“

Gero založil ruce a tvářil se odměřeně. Zadumaně seděl a mlčel. Eragon byl v rozpacích. Věděl přece, že se kámen objevil v Dračích horách kouzlem, ale že by byl i vyrobený pomocí kouzel? K čemu a proč? Vyhrkl: „Ale jakou má cenu?“

„To nedokážu říct,“ řekl Merlock mrzutě. „Jsem si jistý, že jsou li-

dé, kteří by za něj draze zaplatili, ale žádný z nich není v Carvahallu. Museli byste jít na jih a hledat kupce ve městech. Tohle je pro mnoho lidí spíš kuriozita – ne věc, ze které by měli praktický užitek.“

Gero zíral do stropu stanu jako hráč, který zvažuje šance. „Koupíš ho?“

Obchodník okamžitě odpověděl: „Nestojí mi to za to riziko. Možná bych během svých jarních cest dokázal najít zámožného kupce, ale vůbec to není jisté. A i kdybych ho našel, nedostali byste peníze dřív než při mé další návštěvě příští rok. Ne, budete muset najít někoho jiného, s kým obchodovat. Přesto, jsem zvědavý... Proč jste trvali na tom, že spolu musíme mluvit mezi čtyřma očima?“

Eragon uklidil kámen a zauvažoval, jestli kupec vybuchne stejně jako Sloun. „Protože jsem ho našel v Dračích horách a lidi tady v okolí to tam nemají rádi.“

Merlock na něj vyděšeně pohlédl. „Víte, proč jsme já i ostatní obchodníci letos přijeli tak pozdě?“

Eragon zavrtěl hlavou.

32

„Naše cesty pronásledovala smůla. Jako by Alagaësi ovládl chaos. Nevyhnuly se nám nemoci, přepadení ani ta nejhorší neštěstí. Galbatorix donutil města posílat více vojáků na hranice, protože přibývají útoky Vardenů. Přitom jsou tito muži v zemi potřeba na obranu proti urgalmům. Tyhle krvelačné bestie putují na jihovýchod, směrem k poušti Hadarak. Nikdo neví proč a ani by nás to neznepokojovalo, kdyby nepostupovali přes obydlená území. Viděli je na silnicích i poblíž měst. Nejhorší jsou zprávy o Stínovi, i když ty nejsou potvrzené. Takové střetnutí totiž přežije jen málokdo.“

„Jak to, že jsme o tom neslyšeli?“ zvolal Eragon.

„Začalo to sotva před pár měsíci,“ odvětil Merlock příkře. „Celé vesnice byly nucené se přestěhovat kvůli urgalmům, kteří zničili jejich pole, a teď jim hrozí hladomor.“

„Nesmysl,“ zabručel Gero. „Žádné urgaly jsme neviděli. Široko daleko jediný má rohy pověšené na zdi v hospodě U Morna.“

Merlock povytáhl obočí. „Možná je to tak, ale tohle je malá vesnice skrytá v horách. Nepřekvapuje mě, že jste unikli jejich pozornosti.

Přesto bych být vámi nepředpokládal, že to tak vydrží napořád. Zmínil jsem to jenom proto, že se i tady dějí divné věci, když jsi v Dračích horách našel takový kámen.“ Touto větou, která je všechny přinutila k zamyšlení, se s nimi rozloučil úklonou a lehkým úsměvem.

Gero si to namířil zpět do Carvahallu a Eragon se vlekl za ním. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se Eragon.

„Chci získat víc informací, než se rozhodnu. Vezmi kámen zpět do vozu a pak si dělej, co chceš. Sejdeme se na večeři u Horsta.“

Eragon se proplétal davem a radostně pádil k vozu. Obchodování zabere jeho strýci hodiny a to byl čas, který si hodlal naplno užít. Ukryl kámen pod pytle a pak sebevědomým krokem vyrazil do města.

Chodil od stánku k stánku, a přestože měl jen málo peněz, okem zákazníka hodnotil zboží. Když mluvil s obchodníky, potvrdili mu, co Merlock říkal o nepokojích v Alagaësi. Znovu a znovu se zprávy opakovaly: loňské štěstí nás opustilo; objevily se nové hrozby a nic už není bezpečné.

33 Později během dne si koupil tři špalky sladové cukrovinky a malý teplý třešňový koláč. Po hodinách stání ve sněhu mu teplé jídlo přišlo k duhu. Když koláč dojedl, s lítostí si olízl lepkavý sirup z prstů, posadil se na okraj verandy a uždiboval sladkosti. Opodál spolu zápasili dva chlapci z Carvahallu, ale neměl chuť se k nim přidat.

Den se přehoupl v pozdní odpoledne a obchodníci začali se svým zbožím chodit po domech. Eragon se nemohl dočkat večera, kdy budou vystupovat trubadúři, kteří vyprávějí příběhy a předvádějí triky. Rád poslouchal vyprávění o kouzlech, panovnicích a, když se obzvláště poštěstilo, o Dračích jezdcích. Carvahall měl svého vlastního vypravěče, Broma – byl to Eragonův přítel –, ale jeho příběhy se během let oposlouchaly, zatímco trubadúři vždycky měli nějaké nové, jimž s dychtivostí naslouchal.

Eragon právě ulomil rampouch ze spodní strany verandy, když tu nedaleko zahlédl Slouna. Řezník si ho zatím nevšiml, a tak Eragon sklonil hlavu a zaběhl za roh k hostinci U Morna.

Uvnitř bylo teplo a vzduch byl plný těžkého kouře ze skomírajících lojových svící. Nade dveřmi byly připevněné nablýskané černé rohy

urgala, které se stáčely v obloucích velikých jako jeho paže. Na konci dlouhého, nízkého lokálu se kupily hůlky, do kterých si zákazníci dělali svoje zářezy. Morn obsluhoval u pultu, s rukávy vyhrnutými k loktům. Spodní polovinu tváře měl drobnou a pomačkanou, jako by si nechal bradu obrousit. Lidé se tísnili kolem pevných dubových stolů a poslouchali dva obchodníky, kteří dnes už skončili s prodejem a přišli si dát pivo.

Morn vzhlédl od džbánku, který právě myl. „Eragone! Rád tě vidím. Kde máš strýce?“

„Nakupuje,“ pokrčil rameny Eragon. „A asi ještě chvíli bude.“

„A Roran je tady?“ zeptal se Morn, když vymýval hadrem další žejdlík.

„Ano, letos nemusel zůstat doma kvůli nemocným zvířatům.“

„To je dobře.“

Eragon ukázal na dva kupce. „Kdo to je?“

„Vykupují obilí. Nakoupili od všech zrno za směšně nízké ceny a teď vyprávějí za vlasy přitažené historky a čekají, že jim budeme věřit.“

34

Eragon chápal, proč je Morn tak podrážděný. Lidé ty peníze potřebují a tihle dva toho pěkně využili. „Jaké historky?“

Morn si odkašlal. „Říkají, že Vardenové se spřáhli s urgaly a shromážďují armádu, aby nás napadli. Údajně to bylo jenom díky našemu králi, že jsme se tak dlouho dokázali bránit – jako by Galbatorix zajímal, kdyby to tady všechno shořelo do základů... Jdi si je poslechnout. Já mám dost svojí práce, než abych ti vysvětloval jejich lži.“

První kupec svým objemným tělem zcela zaplnil židli, která při každém jeho pohybu hlasitě zanaříkala. Na tváři neměl jediný vous, obtloustlé ruce měl jemné jako dítě, a když upíjel ze džbánu, našpuhlené rty se mu nepřirozeně kroutily. Druhý muž měl růžovou tvář. Kůži kolem čelistí měl suchou a trudovitou, posetou bouličkami tvrdého tuku, které připomínaly žluklé máslo. Oproti krku a bradě byl zbytek jeho těla nepřirozeně vyzáblý.

První kupec se marně snažil rozvalit tak, aby se vešel do židle. Řekl: „Ne, ne, nerozumíte tomu. Je to jenom díky královi neutuchajíc-

címu zájmu o náš osud, že tady spolu můžeme v bezpečí rozprávět. Kdyby nás i přes svou moudrost připravil o svou ochranu, pánbůh s námi!“

Vtom někdo vykřikl: „Dobrá, a proč nám rovnou neřeknete, že se vrátili Jezdci a každý z vás zabil stovku elfů? Myslíte, že jsme děti, abychom uvěřili vašim povídkám? Dokážeme se o sebe postarat.“ Hlouček lidí se zasmál.

Obchodník se chystal odpovědět, když tu ho jeho hubený společník přerušil mávnutím ruky. Na prstech se mu zablýskaly nevkusné šperky. „Špatně to chápete. My víme, že Království nemůže pečovat o každého z nás osobně, jak byste možná chtěli, ale dokáže zabránit urgulům a další chátře, aby ovládla toto,“ chvíli hledal ten správný výraz, „místo.“

Obchodník pokračoval: „Zlobíte se na Království, že s lidmi jedná nespravedlivě, a máte na to plné právo, ale vláda se nemůže zavděčit všem. Nikdy se nevyhneme sporům a konfliktům. Nicméně většina z nás si nemá nač stěžovat. V každé zemi je nějaká malá skupina rebelů, nespokojených s rozdělením moci.“

„Jo,“ zvolala nějaká žena, „pokud si troufáte o Vardenech prohlásit, že jich je málo!“

Tlustoch si povzdechl. „Už jsme vám vysvětlili, že Vardeny nezajímá, jak vám pomoci. To je jenom klam, pořád dokola opakovaný zrádci, kteří se pokoušejí rozbít Království a přesvědčit nás, že skutečná hrozba leží uvnitř naší země – a ne mimo ni. Chtějí jen svrhnout krále a ovládnout nás. Všude mají špehy a zatím se připravují na útok. Nikdy nevíte, kdo všechno pro ně pracuje.“

Eragon s tím nesouhlasil, ale obchodník byl obratný řečník a lidé mu přikyvovali. Udělal krok vpřed a řekl: „Jak tohle všechno víte? Mohu říct, že mraky jsou zelené, ale to ještě neznamená, že to je pravda. Dokažte, že nelžete.“ Oba muži se do něj zabodli pohledem, kdežto vesničané potichu čekali na odpověď.

Hubený kupec promluvil první. Nedíval se však Eragonovi do očí. „Copak u vás děti neučíte úctě? Nebo dovolíte, aby chlapci zpochybňovali slova dospělých, kdykoli se jim zachce?“

Posluchači se zavrtěli a pohlédli na Eragona. Pak ale nějaký muž řekl: „Odpověz na otázku.“

„Je to jenom selský rozum,“ řekl ten tlustý, s krůpějí potu na horním rtu. Taková odpověď vesničany popudila a hádka pokračovala.

Eragon se s pocitem hořkosti otočil k výčepu. Nikdy ještě nepotkal někoho, kdo by byl příznivcem krále a kritizoval jeho nepřátele. V Carvahallu panovala hluboce zakořeněná zášť vůči Království, lidé se s ní skoro narodili. Království jim nikdy nepomohlo v krutých letech hladovění a výběrčí daní nikdy neměli slitování. Cítil, že oprávněně nesouhlasí s tím, co kupci tvrdili o králově milosrdnosti, ale s Vardeny si nebyl zcela jistý.

Vardenové byli vzbouřenci, kteří vytrvale plenili a přepadali Království. Bylo záhadou, kdo je jejich vůdcem nebo kdo skupinu založil v době, kdy Galbatorix před více než sto lety převzal moc. Jak skupina unikala Galbatorixovým útokům a nástrahám, získávala si mnoho příznivců. O Vardenech se vědělo jen málo, krom toho, že pokud je někdo na útěku a potřebuje se skrýt nebo pokud nenávidí Království, přijmou ho mezi sebe. Zbýval pak jediný problém – najít je.

Morn se naklonil přes bar a řekl: „Nehorázné, že? Jsou horší než supi kroužící nad umírajícím zvířetem. Pokud tady zůstanou ještě chvíli, nastanou problémy.“

„Pro nás, nebo pro ně?“

„Pro ně,“ řekl Morn, zatímco hospodou se rozléhaly rozzlobené výkřiky. Eragon odešel právě ve chvíli, kdy hrozilo, že se rozpoutá rvačka. Dveře se za ním zabouchly a hlasy utichly. Byl podvečer a slunce rychle zapadalo; domy vrhaly na zem dlouhé stíny. Když spěchal ulicí, všiml si, že v postranní uličce stojí Roran s Katrinou.

Roran říkal něco, co Eragon neslyšel. Katrina sklopila oči a potichu odpověděla, pak se natáhla na špičky, políbila ho a odběhla. Eragon přistoupil k Roranovi a dobíral si ho: „Jak to jde?“ Roran se otočil k odchodu a něco vyhýbavě zabručel.

„Slyšel jsi zprávy od kupců?“ zeptal se Eragon, který ho následoval. Většina vesničanů už tou dobou byla doma a bavila se s obchodníky, nebo čekala, až se dostatečně setmí a začne představení trubadúrů.

„Ano.“ Roran vypadal roztržitě. „Co si myslíš o Slounovi?“

„Myslel jsem, že to víš.“

„Bude to na nože, až se dozví o Katrině a o mně,“ prohlásil Roran. Eragonovi přistála na nose sněhová vločka a on pohlédl vzhůru. Nebe zešedlo. Nenapadlo ho nic vhodného, co by měl říct; Roran měl pravdu. Chytil bratrance kolem ramenou a šli spolu dál postranní uličkou.

Večeře u Horsta probíhala v srdečné atmosféře. Pokoj byl plný hovoru, všude samý smích. Vypili spoustu sladkých likérů a silného piva, což jenom přispělo k bujaré náladě. Když Horstovi hosté vyprázdnili talíře, vydali se procházkou k prostranství, kde tábořili obchodníci. Kolem obrovské mýtiny byly do sněhu zaražené kůly se svícemi, které tvořily kruh. V pozadí zářily ohně a malovaly po zemi tančící stíny. Vesničané se pomalu shromažďovali kolem kruhu a netrpělivě čekali v mrazu.

37

Konečně se trubadúři vyhnuli ze stanů, oblečení v šatech se střapci a za nimi následovali zkušení a vznešenější pěvci. Starší pěvci se starali o hudbu a vyprávění, zatímco ti mladší příběhy předváděli. První z her byla pouhou kratochvílí: sprostou a plnou vtipů, kopanců do zadku a legračních postav. Později však, když svíce skoro dohořívaly a všichni se shlukli k sobě v těsném kruhu, před obecenstvo vystoupil starý vypravěč Brom. Na prsa mu spadl vlnitý bílý plnovous a přes ohnutá ramena měl přehozený dlouhý černý plášť, který mu zakrýval celé tělo. Když natáhl paže, ruce mu vyčnívaly z šatů jako pařáty. Pak začal recitovat:

„Tok času se nedá zastavit. Léta ubíhají, ať chceme či ne... ale vždy můžeme vzpomínat. Vše, co jsme ztratili, může žít v našich vzpomínkách. Ty, které uslyšíte, jsou neúplné a roztříštěné, přesto je opatrujte, protože bez vás by neexistovaly. Budu vám vyprávět prastarý příběh, který byl zapomenut, ukrytý v mlhavém oparu zastírajícím naši minulost.“

Živýma očima si prohlédl vzrušené tváře diváků. Jako na posledním ze všech se jeho pohled zastavil na Eragonovi.

„Než se narodili otcové vašich dědů, a věru dokonce dřív než jejich otcové, dali se dohromady Dračí jezdcí. Jejich posláním bylo chránit a střežit zemi a po tisíce let se jim to dařilo. Jejich zdatnost v boji byla nepřekonatelná, protože každý z nich měl sílu za deset mužů. Byli nesmrtelní, pokud nebyli zasaženi mečem nebo jedem. Svě síly užívali jenom v zájmu dobra a pod jejich vedením byla vystavěna vysoká města a vznešené věže. V době, kdy udržovali mír, země vzkvétala. Byly to zlaté časy. Elfové byli našimi spojenci, trpaslíci našimi přáteli. Do měst proudilo bohatství a lidem se dařilo. Ale plačme... protože tak tomu nemohlo být navěky.“

Brom mlčky pohlédl k zemi. V jeho hlase zazníval nesmírný zármutek.

„Ačkoli je žádný nepřítel nemohl zničit, nedokázali se ochránit sami před sebou. A tak se v době jejich největší moci narodil v dnes již zaniklé provincii Inzilbêth chlapec jménem Galbatorix. Když mu bylo deset let, byl podroben zkoušce, jak bývalo tehdy zvykem. Zjistilo se, že v něm spočívají obrovské síly. Jezdci ho přijali mezi sebe.“

38

„Prošel jejich výcvikem a v dovednostech předčil všechny ostatní. Díky daru bystré mysli a silného těla brzy zaujal mezi Jezdci přední místo. Některým se jeho prudký vzestup zdál nebezpečný a varovali ostatní. Jenže Jezdci ve své síle zpychli a nevěnovali varování žádnou pozornost. Želbohu, v té době vznikl zárodek velkého utrpení.“

„Brzy poté, co skončil jeho výcvik, se Galbatorix s dvěma přáteli vydal na lehkomyšlný výlet. Letěli daleko na sever, dnem i nocí, až se dostali na území, které patřilo urgálům. Pošetile si mysleli, že je jejich nové síly ochrání. Tam, mezi věčným ledem, byli ve spánku přepadeni. Ač byli jeho přátelé i jejich draci zavražděni a on sám utrpěl vážná zranění, Galbatorix nakonec útočníky přemohl. Během boje však zbloudilý šíp tragicky probodl srdce jeho dračice. Neuměl ji zachránit a ona mu zemřela v náručí. A tak bylo zaseto semínko jeho šílenství.“

Vypravěč sepal ruce, pomalu se rozhlížel kolem a po znavené tváři se mu mihotaly stíny. Další slova zazněla tichem jako žalostný zvon zádušní mše.

„Sám, naprosto vysílený a napůl šílený z těžké ztráty, potuloval se Galbatorix zoufale pustinou a hledal smrt. Ta k němu však nepřicházela, i když se beze strachu postavil všemu živému. Urgalové i další nestvůry brzy uprchli před jeho strašidelným zjevem. V té době ho napadlo, že by mu Jezdci mohli dát nového draka. Poháněn touto myšlenkou se vydal na náročnou cestu zpět, pěšky přes Dračí hory. Přejít území, které předtím hravě přeletěl na dračím hřbetu, mu trvalo měsíce. Uměl sice lovit pomocí kouzel, ale častokrát procházel místy, kde žádná zvířata nežila. A tak, když se konečně dostal z hor, byl na pokraji smrti. Nějaký farmář ho našel ležet zhrouceného v bahně a přivolal Jezdce.“

„V bezvědomí ho odnesli do bezpečí a léčili jeho zbídačené tělo. Spal po čtyři dny. Když se probral, nejevil žádné známky šílenství. Když ho však předvolali před soud, začal se dožadovat nového draka. Opovážlivost této žádosti odhalila jeho slabomyslnost a porota poznala jeho skutečnou tvář. Galbatorix, jehož naděje tím definitivně pohasly, začal vinou svého zvráceného myšlení věřit, že to Jezdci způsobili smrt jeho draka. Noc za nocí nad tím přemítal a tvořil plán pomsty.“

Bromova slova přešla do vzrušeného šepotu.

„Potom si našel spřízněného Jezdce, u kterého jeho zákeřná slova padla na úrodnou půdu. Vytrvalým přesvědčováním a s pomocí temných kouzel, která se naučil od Stína, poštvál tohoto muže proti starším Jezdcům. Spolu zákeřně vylákali a zabili jednoho z nich. Když ten ohavný skutek dokonali, Galbatorix se na svého spojence bez varování vrhl a zavraždil i jej. Jezdci ho přistihli při činu, s rukama potřísněnými krví. Ze rtů se mu vydral jen zběsilý výkřik a zmizel pryč do noci. A protože byl ve svém šílenství prohnáný, nepodařilo se jim ho najít.“

„Léta se skrýval v pustinách jako štvaná zvěř a stále se měl na pozoru před svými pronásledovateli. Na jeho krutost se sice nezapomnělo, ale po čase pátrání ustalo. Jednoho dne se nešťastnou náhodou potkal s mladým Jezdcem Morzanem – silným na těle, ale poněkud chabým na duchu. Galbatorix ho přesvědčil, aby nechal

odemčené brány do pevnosti Ilirea, které se dnes říká Urû'baen. Touto branou se Galbatorix vplížil dovnitř a ukradl dračí mládě.“

„On a jeho nový učedník se ukryli na hrůzostrašném místě, kam se Jezdci neodvažovali vstoupit. Tam se Morzan podrobil temnému učení, naučil se tajemství a zakázaná kouzla, která nikdy neměla být prozrazena. Když se žák zaučil a Galbatorixův černý drak Šruikan vyrostl, Galbatorix se ukázal světu s Morzanem po boku. Společně bojovali s každým Jezdcem, na kterého narazili. S každým zabitým jejich síla rostla. Dvanáct Jezdců se ke Galbatorixovi přidalo v touze získat moc a pomstít dávné křivdy. Z těchto dvanácti se spolu s Morzanem stalo Třináct Křivopřísežných. Ostatní Jezdci nebyli na zradu připraveni a podlehli tvrdému náporu. Také elfové urputně bojovali proti Galbatorixovi, ale byli přemoženi a donuceni uprchnout do svých tajných úkrytů, odkud se už nevrátili.“

„Pouze Vrael, vůdce Jezdců, se dokázal Galbatorixovi a Křivopřísežníkům vzepřít. Ve svém stáří a moudrosti chtěl zachránit, co se dalo, a zabránit tomu, aby zbývající draci padli do rukou nepřátel. V poslední bitvě před branami Dorú Areaby Vrael přemohl Galbatorixe, ale zaváhal s poslední smrtící ranou. Galbatorix toho okamžiku využil a udeřil ho do boku. Těžce raněný Vrael uprchl na horu Utgard, kde chtěl znovu načerpat síly. To se mu ale nepodařilo, protože Galbatorix ho našel. Když spolu bojovali, Galbatorix kopnul Vraela do rozkroku. Touto zákeřnou ranou získal nad protivníkem převahu a setnul mu hlavu planoucím mečem.“

„Pak, když mu moc vstoupila do žil, se Galbatorix prohlásil králem celé Alagaësie.“

„A od té doby nám vládne.“

Brom dovyprávěl a odbelhal se spolu s trubadúry pryč. Eragonovi se zdálo, že se mu na tváři zaleskla slza. Lidé si mezi sebou při odchodu domů potichu šeptali. Gero řekl Eragonovi a Roranovi: „Vážte si toho, měli jste štěstí. Já jsem slyšel tento příběh pouze dvakrát v životě. Kdyby Království zjistilo, že ho tady Brom vypráví, nedožil by se příštího měsíce.“

DAR OSUDU

Věčer po návratu z Carvahallu se Eragon rozhodl oťukat kámen stejně, jako to dělal Merlock. Byl v pokoji sám, položil ho tedy na postel a vedle něj nachystal tři nástroje. Začal s dřevěnou paličkou a zlehka poklepal na kámen. Slabounce to zazvonilo. Spokojeně uchopil další nástroj, těžké kožené kladivo. Když jím uhodil, ozvalo se naříkavé zadunění. Nakonec do kamene klepl malým dlátem. Kov nic neuštípl ani nepoškrábal a vydal ten nejčistší tón. Když poslední tóny doznívaly, jako by zaslechl nepatrné pípnutí.

41

Merlock říkal, že kámen je dutý; uvnitř by mohlo být něco cenného. Přesto nevím, jak se do něj dostat. Někdo musel mít dobrý důvod pro to, aby si s ním dal práci, ale ať už ho do Dračích hor shodil kdokoli, nesnaží se ho získat zpět, anebo neví, kde je. Ale nevěřím, že by ho kouzelník, který uměl kámen přemístit, nedokázal zase najít. Měl jsem ho snad dostat právě já? Nedokázal si na tuhle otázku odpovědět. Smířený s tím, že záhadu nevyřeší, sebral nářadí a vrátil kámen do police.

Té noci ho nečekaně něco vzbudilo. Pozorně naslouchal. Všude bylo sice ticho, raději ale vsunul ruku pod slavník a sevřel svůj nůž. Čekal několik minut a pak se pomalu znovu pohroužil do spánku.

Do ticha se náhle ozvalo tlumené zapištění, které ho opět vytrhlo z dřímoty. Skulil se z postele a hbitě vytáhl nůž z pouzdra. Chvilí tápal po pokoji s křesadlem v ruce a zapálil svíčku. Dveře pokoje byly zavřené. Ačkoli na myš nebo krysu se mu zdálo kvílení příliš hlasité, pro jistotu se podíval pod postel. Nic. Seděl na kraji postele a promnul si oči, aby se probral. Ozvalo se další pípnutí a on prudce vyskočil.

Odkud ten zvuk vychází? V podlaze ani ve stěnách nic být nemůže; jsou z tvrdého dřeva. To samé platí pro jeho postel, a kdyby mu během noci něco vlezlo do slavníku, byl by si toho určitě všiml. Jeho pohled spočinul na kameni. Vzal ho z police, bezmyšlenkovitě jím pohupoval a prohledával očima pokoj. V uších mu zazvonil pískot, který mu také rozechvěl prsty; vycházelo to z kamene.

Ten kámen mu nepřinesl nic než úzkost a vztek a teď ho dokonce ani nenechá vyspat! Nebral ohledy na Eragonův rozrušený pohled a jenom tu a tam zapípal. Pak vydal jedno velmi hlasité pípnutí a utichl. Eragon ho opatrně odložil a zalezl zpátky pod příkrývky. Ať už kámen skrývá jakékoli tajemství, bude to muset počkat do rána.

Když se znovu probral, měsíc svítil oknem do pokoje. Kámen se na polici prudce kymácel a narážel do zdi. Byl zalitý klidným měsíčním světlem, které prosvětlovalo jeho povrch. Eragon vyskočil z postele s nožem v ruce. Pohyb ustal, ale on zůstal ve střehu. Pak kámen začal kvílet a třást se silněji než předtím.

S klením se začal oblékat. Bylo mu jedno, jak cenný tenhle kámen může být; odnese ho někam daleko a zakope. Houpání zas ustalo; kámen utichl. Zachvěl se, pak se začal kutálet a s hlasitým žuchnutím spadl na podlahu. Eragon znepokojeně ustoupil ke dveřím, když se kámen zakymácel směrem k němu.

Najednou se na kameni objevila prasklina. Pak další a další. Jako přikovaný se Eragon nahnul dopředu; nůž držel stále v ruce. Na vršku kamene, kde se všechny praskliny spojovaly, se zavíklal malý kousek, jako by jím něco pohybovalo, pak se zvedl a dopadl na podlahu. Potom to ještě chvíli pípalo a z dírký vykoukla malá černá hlavička, kterou následovalo podivně hranaté tělíčko. Eragon sevřel nůž ještě pevněji a nehnuté stvoření pozoroval. Brzy bylo celé venku z kamené skořápky. Na okamžik zůstalo stát, pak se zatřepotalo v měsíčním světle.

Eragon se vyděsil. To, co před ním stálo a olizovalo si lepkavou blánu, byl maličký drak.

PROBUZENÍ

43

Drak nebyl delší než Eragonovo předloktí, přesto ale působil důstojně a vznešeně. Šupiny měl temně safírově modré, stejně jako kámen. Vlastně ne kámen, uvědomil si Eragon, vejce. Drak roztáhl křídla; to díky nim vypadal tak pomuchlaně. Křídla měl několikrát delší než celé tělo a procházely jimi tenké kostěné výběžky, které postupovaly od předního okraje křídel a vytvářely tak řadu drápů, rozmístěných poměrně daleko od sebe. Drakova hlava připomínala trojúhelník. Z horní čelisti se mu stáčely dolů dva drobounké bílé tesáky. Vypadaly velmi ostré. I drápy měl bílé jako naleštěnou slonovinu a z vnitřní strany lehce zoubkovité. Pás malých ostnů se táhl po hřbetě zvířete od kořene hlavy až ke špičce ocasu. V dolíku, kde se sbíhal krk a ramena, byla mezera mezi ostny o něco větší.

Eragon se zlehka posunul blíž a drak prudce trhl hlavou. Upřel na něj tvrdé, ledově modré oči, ale zůstal úplně v klidu. Mohl by to být mocný nepřítel, kdyby se rozhodl zaútočit.

Po chvíli drak ztratil o Eragona zájem, nemotorně se vydal na průzkum pokoje a vypíslk pokaždé, když vrazil do stěny nebo do nábytku. Zatřepotal křídly, vyskočil na postel a s pískáním vylezl na polštář. Žalostně otvíral ústa jako hladové ptáče a odhaloval tak řady špičatých zubů. Eragon se opatrně posadil na konec postele. Když mu drak očuchal ruku a ožužlal rukáv, vyplašeně stáhl ruku zpátky.

Eragonovi cukaly koutky, když pozoroval to malé stvoření. Váhavě natáhl pravou dlaň a dotkl se prsty jeho boku. Rukou mu projela ledová energie a páčila ho v žilách jako tekutý oheň. S divokým výkřikem

kem ucukl. V uších se mu rozléhal jasný kovový zvuk a zaslechl neslyšný vzteklý výkřik. Celé tělo ho nesnesitelně pálilo. Pokoušel se pohnout, ale nešlo to. Po dlouhé době, která mu připadala jako nekonečné hodiny, se mu do končetin znovu vrátilo teplo, ale i tak ho stále brněly. Neovladatelně se třásl. Postavil se; ruku měl znecitlivělou a prsty jako ochrnuté. Vyděšeně pohlédl na svou dlaň, na které se uprostřed vytvořil bílý třpytivý ovál. Kůže ho svrběla a pálila jako pavoučí kousnutí. Srdce mu zběsile tlouklo.

Eragon roztržitě zamrkal a snažil se pochopit, co se přihodilo. Něco se letmo dotklo jeho mysli, jako prst přejíždějící po kůži. A potom znovu, ale tentokrát se to zhmotnilo v myšlenkové vlákno, skrz které ucítil vzrůstající zvědavost. Jako by se zřítíla neviditelná stěna obklopující jeho vědomí a jeho duše mohla svobodně vystoupit z těla. Báł se, že pokud ho něco nezadrží, vypluje ze svého těla ven a nebude se moci vrátit a stane se z něj prchavý duch. Vystrašeně přerušil spojení. Nový pocit se okamžitě vytratil, jako by zavřel oči. Zíral nedůvěřivě na nehybného draka.

44

Šupinatou nohou se mu otřel o bok a Eragon sebou škubl. Ale tentokrát nedostal žádný ledový šok. Rozpačitě pohládl draka po hlavě. Paží mu prolétlo slabé mravenčení. Drak se k němu přitulil a prohnul se v zádech jako kočka. Přejel prsty po tenkých membránách na jeho křídlech. Na dotek byla jako pergamen, sametová a teplá, ale ještě trochu vlhká. Pulsovaly v nich stovky tenounkých žilek.

Znovu se nějaké vlákno dotklo jeho mysli, ale tentokrát místo zvědavosti pocítil nesnesitelný, obrovský hlad. S povzdechem vstal. Tohle je nebezpečné zvíře, tím si byl jistý. Přesto se zdálo být tak bezmocné, když lezlo po jeho posteli, že začal uvažovat, zda by to někomu uškodilo, kdyby si je nechal. Drak zanaříkal pisklavým hláskem a pátral po jídle. Eragon ho rychle poškrábal na hlavě, aby ho utišil. Rozmyslím si to později, rozhodl se a odešel z pokoje. Dveře za sebou pečlivě zavřel.

Když se vrátil s dvěma proužky sušeného masa, drak seděl na okenním parapetu a pozoroval měsíc. Nakrájel maso na malé čtverečky a jeden mu nabídl. Dráček opatrně kousek očuchal, vystřelil

hlavou dopředu jako had, vytrhl mu maso z prstů a celé ho hltavě spolkl. Pak štouchl Eragona do ruky, aby mu dal ještě.

Při krmení si Eragon dával pozor na prsty. Když už mu zbýval poslední čtvereček, drakovo břicho bylo pěkně plné. Nabídl mu poslední kousek; drak chvíli zvažoval a nakonec po něm líně skočil. Najedený mu vylezl po ruce a stočil se mu na prsou. Pak si odrkl, až se mu z nozder zvedl obláček černého kouře. Eragon na něj užasle hleděl.

Když už si myslel, že drak spí, z rozechvělého hrdla mu vyšlo tlumené zabručení. Jemně ho přenesl do postele a položil ho vedle polštáře. Drak se zavřenýma očima spokojeně obtočil ocásek kolem sloupku postele. Eragon ulehl vedle něj a natáhl ruku do tmy.

Stál před bolestivým rozhodováním: když vychová draka, mohl by se stát Jezdcem. Mýtů a příběhů o Jezdcích si lidé velmi cenili a stát se jedním z nich by ho samo o sobě zařadilo mezi legendy. Jenomže kdyby Království draka objevilo, on a jeho rodina zemřou, pokud se nepřidá ke králi. Nikdo by jim nemohl – nebo nechtěl – pomoci. Nejjednodušší řešení by bylo draka prostě zabít, ale ta myšlenka byla nesnesitelná a on ji okamžitě zavrhl. Draků si příliš vážil, než aby na něco podobného jen pomyslel. *Navíc, kdo by nás mohl prozradit? pomyslel si. Žijeme na odlehlém místě daleko od města a neděláme nic, čím bychom upoutali pozornost.*

Problém však bude přesvědčit Gera a Rorana, aby mu dovolili draka chovat. Ani jeden z nich ho nebude chtít mít nablízku. *Mohl bych ho vychovávat tajně. Za měsíc nebo dva bude dost velký, takže by se ho Gero už nedokázal zbavit, ale přijme ho? I kdyby ano, seženu pro draka dost jídla, zatímco bude žít v úkrytu? Není větší než kotě, ale na posezení sežral plnou hrst masa! Nejspíš nakonec bude schopen lovit a žít sám, ale kdy to bude? Dokáže přežít v té zimě venku?* Tak jako tak, draka moc chtěl. Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější. Ať to s Gerem dopadne jakkoli, Eragon udělá vše, co bude moci, aby ho ochránil. S tímto odhodláním usnul s drakem schouleným vedle sebe.

Když se rozednívalo, drak seděl na sloupku postele jako starověký strážný vítající nový den. Eragon obdivoval jeho barvu. Nikdy neviděl tak jasnou, ostře modrou. Jeho šupiny připomínaly stovky drob-

ných drahokamů. Všiml si, že bílý ovál na jeho dlani, kde se dotkl draka, se stříbrně leskne. Doufal, že ho dokáže zakrýt, když bude mít stále špinavé ruce.

Drak se spustil ze svého posedu a sklouzl na podlahu. Eragon ho opatrně zvedl a vyšel ze spícího domu. Zastavil se jen pro nějaké maso, několik pruhů kůže a tolik hadrů, kolik unesl. Bylo nádherné svěží ráno; čerstvá vrstva sněhu zakryla farmu. Usmál se, když se malé stvoření se zájmem rozhlíželo kolem z bezpečí jeho náruče.

Pospíchal přes pole, potichu se vplížil do tmavého lesa a hledal bezpečné místo, kde by mohl drak na čas zůstat. Nakonec našel javor stojící osamoceně na holém pahorku. Jeho větve se ohýbaly pod vrstvou sněhu jako šedé prsty, natahující se k nebi. Položil draka k úpatí kmene a rozhodil kůži na zem.

Několika zručnými pohyby vyrobil smyčku a natáhl ji drakovi kolem krku, zatímco malé stvoření prozkoumávalo zasněžené drny u stromu. Kůže byla odřená, ale vydrží. Pozoroval, jak drak leze kolem, uvolnil mu smyčku z krku a vytvaroval provizorní postroj na nohy, aby se neuškrtil. Pak nasbíral náruč větví a postavil z nich narychlo boudu vysoko v koruně javoru, vnitřek vystlal hadry a uložil tam maso. Jak se strom kymácel, do tváře mu padal sníh. Přes přední část přístřešku navěsil další hadry, aby se uvnitř drželo teplo. Spokojeně si prohlížel své dílo.

„Je čas ti ukázat tvůj nový domov,“ řekl a zvedl draka nahoru do větví. Ten se kroutil a pokoušel se mu vymanit, ale pak se vyšplhal do chatrče, kde snědl kousek masa, schoulil se do klubíčka a nesměle na něj zamrkal. „Pokud tady zůstaneš, bude ti dobře,“ poučil ho. Drak znovu zamrkal upřenýma očima.

Eragon si byl jistý, že mu nerozuměl, a tak zapátral v mysli, dokud neucítil drakovo vědomí. Opět měl ten hrozný pocit *otevřenosti* – tak velkého prostoru, že ho tížil jako těžká peřina. Sebral všechny síly, soustředil se na draka a pokoušel se mu vtisknout jedinou myšlenku: *Zůstaň tady*. Drak se přestal hýbat a napřímil k němu hlavu. Zasnažil se ještě víc: *Zůstaň tady*. Matně ucítil váhavou odezvu, ale i tak uvažoval, jestli mu drak skutečně porozuměl. *Přece je to jenom zvíře.*

S úlevou přerušil myšlenkové spojení a pocítil bezpečí, když se jeho vědomí znovu obklopilo neprostupnou zdí.

Eragon odešel od stromu a za chůze se ohlížel. Drak vystrčil hlavu z přístřešku a velikýma očima pozoroval, jak odchází.

Když přispěchal domů, vplížil se zpátky do svého pokoje, aby uklidil úlomky skořápky. Byl si jistý, že si Gero ani Roran nevšimnou, že tu vejce není – vytratilo se z jejich myšlenek hned poté, co zjistili, že se nedá prodat. Když všichni vstali, Roran se zmínil, že v noci slyšel nějaký hluk, ale k Eragonově úlevě se tou věcí dál nezabýval.

Eragon byl nadšený a den mu rychle uběhl. Ukázalo se, že značku na dlani dokáže snadno skrýt, takže si s ní brzy přestal dělat starosti. Zanedlouho už znovu mřil k javoru a nesl klobásy, které ukradl ve sklepech. Blížil se ke stromu plný obav. Je drak schopen přežít venku v takové zimě?

47 Strachoval se zbytečně. Drak byl usazený na větvi a okusoval něco, co držel mezi předníma nohama. Když Eragona uviděl, začal vzrušeně kvílet. Bylo dobré, že zůstal na stromě, z dosahu velkých dravců. Jakmile hodil klobásy na zem ke kořenům stromu, drak ladně slétl dolů. Zatímco dychtivě odtrhával kusy masa, Eragon si prohlédl přístřešek. Všechno jídlo, které tu nechal, bylo pryč, ale chatrč zůstala nepoškozená a na podlaze byly poházené chomáče peří. *Výborně. Umí si sám opatřit potravu.*

Pak mu došlo, že vlastně neví, zda je drak on, nebo ona. Zvedl ho a otočil. Nevšímal si drakova nespokojeného pískotu, ale nedokázal najít žádné spolehlivé znaky jeho pohlaví. *Zdá se, že se svých tajemství nevzdá bez boje.*

Strávil s drakem hodně času. Odvázal ho, posadil si ho na rameno a vydali se na průzkum lesa. Sněhem obtěžkané stromy na ně shlížely jako velkolepé sloupy obrovské katedrály. V této samotě Eragon vysvětloval drakovi vše, co věděl o lese. Nestaral se o to, jestli mu rozumí; šlo mu o prostý akt sdílení, ten byl důležitý. Nepřetržitě k němu mluvil. Drak k němu obracel zářivé oči a hltal jeho slova. Chvilí jen seděl, nechal ho odpočívat v náručí a udiveně ho pozoroval, stále ještě ohromený nedávnými událostmi. Při západu slunce vyrazil

Eragon domů a v zádech cítil pohled těch dvou zářivě modrých očí, pobouřených, že ho zase opouští.

Té noci přemítal o všem, co by se mohlo stát malému, nechráněnému zvířeti. Myšlenky na ledové bouře a divokou zvěř ho trýznily. Trvalo mu hodiny, než upadl do spánku. Zdálo se mu o liškách a černých vlčích, trhajících draka zkrvavenými zuby.

V záři vycházejícího slunce vyběhl Eragon z domu s jídlem a cáry látek, jimiž chtěl úkryt lépe utěsnit. Našel draka zdravého a čilého, jak sedí vysoko ve větvích a pozoruje východ slunce. Všele děkoval všem bohům, známým i neznámým. Když se blížil, drak slétl na zem, vyskočil mu do náručí a pevně se k němu přitulil. Zima mu neublížila, ale zdál se vystrašený. Vzдорovitě vypustil z nozder obláček tmavého kouře. Eragon se s ním posadil pod javor, hladil ho a něžně ho šeptem konejšil. Nehýbal se, když mu zabořil hlavu do kabátu. Po chvíli se drak vyplížil z jeho objetí a vylezl mu na rameno. Nakrmil ho a pak obalil chatrč novými hadry. Nějakou dobu si spolu hráli, ale zanedlouho se Eragon musel vrátit domů.

48

Brzy se zaběhl pravidelný denní režim. Každé ráno Eragon vyběhl ke stromu, dal drakovi snídani a zas odspěchal zpátky. Během dne se věnoval nutné práci, a jakmile měl vše hotové, mohl zase jít za drakem. Gero i Roran si všimli změny v jeho chování a vyptávali se ho, proč tráví tolik času venku. Eragon vždy jen pokrčil rameny a začal si dávat pozor, aby ho nesledovali ke stromu.

Po prvních několika dnech si přestal dělat starosti, že by se drakovi mohlo něco přihodit. Rostl neskutečně rychle; brzy ho většina nebezpečí nebude moci ohrozit. Po prvním týdnu už byl dvakrát větší než při narození. Za další čtyři dny sahal Eragonovi skoro po kolena. Už se nevešel do chatrče v koruně stromu, takže mu Eragon musel postavit skrytý přístřešek na zemi. To mu zabralo tři dny.

Když byl drak čtrnáct dní starý, Eragonovi nezbývalo než ho odvázet, aby se mohl volně potulovat a ulovil si dostatek potravy. Když ho odvázel poprvé, pouze silou vůle mu dokázal zabránit, aby za ním šel zpátky na farmu. Kdykoli se o to drak pokusil, zahnal ho Eragon myš-